

Wpłyn. dn. 11 Maja
Dziann. /1925 r.
Załączników

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote.
:—: Poszczególony numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 18

Puck, środa, dnia 6 maja 1925 r.

Rok 39

Treść:

120. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 marca 1925 r. w sprawie wykluczenia od prawa do świadczeń zabezpieczeniowych osób zabezpieczonych na wypadek bezrobocia, pozostających bez pracy na skutek choroby, inwalidztwa, strajku lub też przewinień, które na mocy obowiązujących ustaw powodują wydalenie z pracy. (Dz. Ustaw nr 38 poz. 266).
121. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 27. 3. 1925 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 25 lipca 1924 r. o morskich opłatach portowych. (Dziennik Ustaw nr. 38 poz. 268).
122. Ustawa z dnia 1. 4. 25 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich. (Dz. Ustaw nr. 43 poz. 296).
123. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8. 4. 25 r. o sposobie zastąpienia wpisów do ksiąg wieczystych, które pozostały w posiadaniu niemieckich władz. (Dz. Ustaw nr. 43 poz. 299).
124. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8. 4. 1925 r. w sprawie statutu Państwowego Funduszu Gospodarczego. (Dz. Ustaw nr. 42 poz. 292).
125. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17. 4. 24 r. o poborze trzeciej raty podatku majątkowego. (Dz. Ustaw nr. 41. poz. 284).
126. Obwieszczenie Starostwa Krajowego Pomorskiego w Toruniu w sprawie podwyższenia kosztów utrzymania umysłowo chorych w Krajowych Zakładach Psychiatrycznych.
127. Obwieszczenie w sprawie urządzenia kursu dezynfektorskiego w Poznaniu.
128. Obwieszczenie Urzędu dla Rozbitków dot. drzewa wyrzuconego przez bałwany morskie.

Ogłoszenia.

120.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 marca 1925 r.

w sprawie wykluczenia od prawa do świadczeń zabezpieczeniowych osób zabezpieczonych na wypadek bezrobocia, pozostających bez pracy na skutek choroby, inwalidztwa, strajku lub też przewinień, które na mocy obowiązujących ustaw powodują wydalenie z pracy.

Na mocy art. 4 i 39 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo do otrzymywania zasiłków na wypadek bezrobocia tracą zabezpieczeni na cały czas przejściowej niezdolności do pracy, spowodowanej chorobą bez względu na wykonanie w stosunku do nich przymusu ubezpieczenia na wypadek choroby.

Prawo to, zabezpieczeni odzyskują ponownie z chwilą, gdy w okresie ich bezrobocia stan zdrowia pozwala im na podjęcie właściwej pracy.

§ 2. Jeżeli zabezpieczeni nie mogli z powodu choroby dokonać zgłoszenia o zasiłek, lub po dokonaniu go utracili prawo do zasiłku, jednak pragną po wyzdrowieniu korzystać z zasiłków, winni po zgłoszeniu złożyć w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, prócz z reguły wymaganych dowodów, świadectwo lekarskie, względnie piśmienne zaświadczenie rządu lub właściciela domu, stwierdzające daty zachorowania i wyzdrowienia bezrobotnego. W razie wątpliwości, czy zgłaszający się po chorobie bezrobotny jest zdolny do pracy, zarząd obwodowy winien zarządzić lekarskie badanie bezrobotnego.

§ 3. Zgłoszenie z dowodami, wymienionymi w § poprzednim, winno być dokonane przez bezrobotnych:

1) których stosunek najmu pracy został rozwiązany po rozpoczęciu się choroby, — w ciągu miesiąca od daty wyzdrowienia,

2) którzy zachorowali w czasie pierwszego miesiąca po dniu rozwiązania stosunku najmu pracy i przed zachorowaniem nie zgłosili swego prawa do zasiłków, — w ciągu miesiąca od dnia rozwiązania stosunku najmu pracy po odliczeniu czasu choroby.

Bezrobotnym, którzy zachorowali po zgłoszeniu się o zasiłek lub w czasie pobierania go, dalsze zasiłki są wypłacane bez 10-dniowego okresu wyczekiwania, przewidzianego w art. 13 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 4. Prawo do zasiłków na wypadek bezrobocia tracą zabezpieczeni na cały czas trwania niezdolności do pracy (inwalidztwa).

Prawo do zasiłków przywraca się bezrobotnym inwalidom:

1) gdy odzyskają zdolność umożliwiającą im wykonywanie pracy, zaofiarowanej w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy. Stopień zdolności do pracy winien być stwierdzony przez

zakład przymusowego ubezpieczenia od wypadków lub inny zakład ubezpieczeń społecznych; a w razie niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia, przez lekarza powiatowego lub inspektora pracy, — względnie —

2) gdy inwalida zgłasza w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy nowy wypadek bezrobocia, niespowodowanego stanem inwalidztwa lub jakkolwiek inną przyczyną, która na mocy art. 4 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia pozbawia prawa do zasiłków.

Zarządowi obwodowemu funduszu bezrobocia przysługuje prawo nieprzyznania zasiłku lub zawieszenia prawa pobierania ich w stosunku do pozbawionych pracy inwalidów w razie udowodnienia przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy, że dany inwalida nie jest zdolny do stałej pracy.

§ 5. W wypadku, gdy pozbawieni pracy inwalidzi, odzyskawszy częściową zdolność do pracy, pragną wykorzystać uprawnienia przewidziane w ust. 2 § 4 niniejszego rozporządzenia, winni przy zgłoszeniu się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy złożyć, prócz dowodów wymaganych z reguły, rezolucję zakładu ubezpieczeniowego w sprawie przyznania lub odmowy renty lub, w braku takiej rezolucji, świadectwo lekarskie, które winno zawierać:

- a) określenie stopnia zdolności do pracy,
- b) datę, od której zabezpieczony jest inwalida, oraz
- c) datę, od której stał się częściowo zdolnym do pracy.

§ 6. Zgłoszenie się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy o zasiłek winno być dokonane przez inwalidę:

1) którego stosunek najmu pracy został rozwiązany po wypadku inwalidztwa — w ciągu miesiąca od daty wydania rezolucji zakładu ubezpieczeniowego, względnie zaświadczenia lekarskiego,

2) który stał się inwalidą w okresie pierwszego miesiąca po dniu rozwiązania stosunku najmu pracy i uprzednio nie zgłosił swego prawa do zasiłku — w ciągu miesiąca od daty wydania rzeczony rezolucji lub świadectwa lekarskiego po odliczeniu czasu pomiędzy dniem rozwiązania stosunku najmu pracy a dniem powstania inwalidztwa.

Bezrobotnemu, który stał się inwalidą po zgłoszeniu się o zasiłek lub w czasie pobierania zasiłków, dalsze zasiłki winny być wypłacane bez okresu 10-dniowego wyczekiwania, przewidzianego w art. 13 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 7. Zabezpieczeni, pozostający bez pracy na skutek strajku, tracą prawo do zasiłków z funduszu bezrobocia na cały czas trwania strajku, w zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni.

Prawo do korzystania z zasiłków funduszu bezrobocia przywraca się tej kategorii osób z chwilą zlikwidowania strajku, jeśli nadal pozostają bez pracy.

Nie będzie uważane za strajk w rozumieniu niniejszego rozporządzenia zaprzestanie pracy, co do którego właściwy okręgowy inspektor pracy stwierdzi, iż wywołanem zostało wyraźnie nieprawnymi działaniami lub zarządzeniami ze strony przedsiębiorcy.

§ 8. Zabezpieczeni, których stosunek najmu pracy został rozwiązany na skutek tego rodzaju przewinień, które na mocy obowiązujących ustaw powodują natychmiastowe wydalenie z pracy, tracą prawo do zasiłków z funduszu bezrobocia, aż do czasu zgłoszenia przez zabezpieczonego nowego wypadku utraty pracy, co do którego ustawa o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia nie zawiera zastrzeżeń, ograniczających prawa do wzmiankowanych zasiłków.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
F. Sokał.

Powyzsze podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 24. 4. 1925 r.

Starosta: Lipski.

121.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 27 marca 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 25 lipca 1924 r. o morskich opłatach portowych.

Na mocy art. 4, 5, 8 i 9 ustawy z dnia 25 lipca 1924 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 764) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty portowe ściągają właściwe kapitanaty portów, wystawiając przepisowe kwity na każdą kwotę wpływającą tytułem opłat portowych.

§ 2. Do uiszczenia wszelkich opłat portowych zobowiązany jest właściciel statku lub osoba przez niego upoważniona (kapitan statku, agent).

Do uiszczenia opłat portowych od ładunków przychodzących do portu na kryptach, barkach, bordingach i innych statkach holowanych przez holownik, w razie nieposiadania przez te statki pełnomocnego przedstawiciela na miejscu, zobowiązany jest odbiorca ładunku a dla ładunków tego rodzaju wychodzących z portu — ich nadawca.

§ 3. Właściciel, kapitan lub agent przedkładają w kapitanacie portu w dniu przyścia statku należycie wypełniony kwestjonariusz „Zameldowania” (wzór nr. 1), świadectwo pomiarowe oraz listę pasażerów, tudzież na żądanie spis osób załogi wedle roli załogowej.

Całkowita ilość ładunku przybywającego statku, tudzież i ilość przeznaczona do wyładowania w porcie winny być niezwłocznie, w razie zaś dłuższego pobytu statku nie później niż w ciągu następujących 2-ch dni poprzednich po przybyciu zameldowane w kapitanacie portu.

Na żądanie kapitanatu portu statki przybywające z zagranicy przedkładają manifest, statki zaś żeglugi przybrzeżnej przybywające z portów polskich i Gdańska — spis ładunku.

§ 4. Statki, wychodzące z portu, winny przed wyjściem przedłożyć w kapitanacie portu należycie wypełniony wzór wymeldowania (wzór nr. 2) i listę pasażerów tudzież na żądanie spis osób załogi wedle roli zaciągowej. Statki wychodzące zagranicę przedkładają na żądanie manifest, w żegludze zaś wybrzeżnej — statki przychodzące do portów polskich i Gdańska — spis ładunku.

§ 5. Jeżeli przy zameldowaniu się statku, który przybywa do portu lub wychodzi z portu, na żądanie kapitanatu dla sprawdzenia ilości ładunku nie będą dostarczone dokumenty wskazane w paragrafach 3 i 4, kapitanat portu ustali opłaty portowe według pojemności statku netto.

Przedłożone dokumenty okrętowe kapitanat portu przechowuje i zwraca je kapitanowi statku przy wyjściu z portu.

Pozwolenie na wyjście statku z portu udziela się tylko po uiszczeniu należnych opłat portowych i po przedłożeniu w kapitanacie portu przepustki celnej na prawo wyjścia, stwierdzającej, że statek zadość uczynił wszystkim opłatom i zobowiązaniom celnym.

Statki co do których złożone zostały gwarancje zadosyćczynienia obowiązkom opłat portowych, wychodzą z portu bez uprzedniego uiszczenia tych opłat, natomiast w przeciągu następnych 2-ch dni powszednich agent statku wpłaca należną kwotę opłat portowych do kapitanatu portu, przedkładając należycie wypełniony wzór „Wymeldowania“ oraz dane i dokumenty, na podstawie których możnaby stwierdzić należną kwotę opłat portowych; z braku tych dokumentów kapitanat portu ustali maksymalne opłaty portowe, na podstawie danych o statku, znajdujących się w posiadaniu kapitanatu portu.

§ 6. Jeżeli w dokumentach, które mają być przedstawione, nie jest podana waga ładunku a wykazanie jej jest wymagane, oblicza się wagę ładunku według norm przerachowania:

	miara	waga kg.
drzewo opałowe	1 m ³ przestrzenny	350
„ „	1 m ³	500
gonty	100 szt.	80
dachówki	1000 szt.	2.100
faszyny	1 m ³	200
goudron	1 beczka	200
śledzie	1 „	160
drzewo tarte twarde	1 m ³	900
„ miękkie	1 m ³	750
(drzewo kopalniane	1 sześcian=6,12 m ³)	
wapno	1 beczka	190
żwir	1 m ³	1.800
głina	1 m ³	1.600
ziemia gliniana	1 m ³	2.000
kamienie do murowania	1000 szt.	3.500
piasek wszelk. rodzaju	1 m ³	2.100
kamienie wszelk. rodzaju	1 m ³	2.500
smoła	1 beczka	200
torf	1000 szt.	400
cement	1 beczka	180

Standart drzewa równa się 4,77 mtr. sześć.

§ 7. Jeżeli dla ładunków składających się z towarów poniżej wymienionych nie podano wagi w dokumentach przedkładanych nie myśl paragrafów 3 i 4, wagę tę oblicza się według następujących stawek przeciętnych:

1 balon (pusty)		12 kg.
1 beczka		90 „
1 „ od nafty lub pokostu		35 „
1 „ od wapna		25 „
1 „ od cementu		12 „
1 „ od śledzi		15 „
1/1 „ od mydła		8 „
1/2 „ od mydła		4 „
1/4 „ od mydła		3 „
1/1 „ od piwa		55 „
1/2 „ „ „		35 „
1/4 „ „ „		20 „
1/8 „ „ „		12 „
1 skrzynia z pustymi butelkami od piwa lub wody selcerskiej		32 „
1 balon szklany z koszykową ochroną		5 „
1 wiązka pustych koszów		30 „
1 skrzynia z pustymi 1/1 butelkami od wina		45 „
1 „ z 50 1/1 butelk. wina		105 „
1 „ z 30 „ piwa		50 „
1 beczka piwa		170 „
1/2 „ „		96 „
1/4 „ „		48 „
1/8 „ „		27 „
1 skrzynia z pełnymi butelkami wody selcerskiej		45 „
1 butelka kwasu węglowego		30 „
1 kosz kartofli, owoców		40 „
1 skrzynia śledzi wędzonych		15 „
1 beczka nafty		200 „
1 skrzynia śledzi		100 „
1 „ borówek		100 „
1 piec kaflowy		300 „
1 koń		350 „
1 wół		650 „
1 krowa		500 „
1 cielę		75 „
1 świnia		100 „
1 owca, baran, koza		40 „

§ 8. Zwolnione są od każdorazowego zgłaszania się dla opłacania opłat portowych:

- statki nie służące dla celów zarobkowych, a uiszczające opłaty roczne w porcie ojczystym (art. 3, poz. IV. ustawy o morskich opłatach portowych),
- okręty wojenne,
- wszelkie statki, będące własnością Rzeczypospolitej Polskiej, Wolnego Miasta Gdańska i Rady Portu Gdańskiego.

§ 9. Statki towarzystw okrętowych lub osób prywatnych, posiadających stałą siedzibę, lub pełnomocnego agenta w porcie polskim, a utrzymujące stałą regularną komunikację morską między portami polskimi, lub też polskimi a zagranicznymi, po złożeniu w urzędzie marynarki handlowej na wybrzeżu pomorskim piśmiennego zobowiązania regularnego uiszczenia opłat portowych, mogą otrzymać karty miesięczne (wzór nr. 3) uprawniające do spłacenia należnych opłat portowych w końcu każdego miesiąca kalendarzowego.

Odnowienie „karty miesięcznej“ następuje po uregulowaniu opłat portowych za czas ubiegły.

Statki nie posiadające pełnomocnych przedstawicieli stałej agencji, lub siedziby właściciela w porcie polskim, mogą używać „kart miesięcznych“ dopiero po złożeniu odpowiedniej gwarancji.

§ 10. Opłaty roczne w portach polskich mogą uiszczać wyłącznie statki przynależne do portów polskich.

Kapitanowie lub właściciele statków, zamierzający uiścić opłaty roczne, wymienione w art. 3 poz. IV ustawy o morskich opłatach portowych, winny zgłosić swe statki do odnośnego kapitanatu portu, celem poddania ich oględzinom.

Po uiszczeniu opłaty rocznej, statki te zostają wciągnięte na specjalną listę kapitanatu portu.

Statki, uiszczające opłatę roczną, przedkładają certyfikat okrętowy i świadectwo pomiarowe, parowe zaś statki również i książkę kotłową.

Statkom, które uiściły opłatę roczną, wydaje się „kartę opłaty rocznej“ (wzór Nr. 4), która jest ważna do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego; karta ta winna stale znajdować się na statku i być przedkładaną na żądanie władz policyjno-portowych.

Stawka opłaty rocznej bezwzględnie nie może być obniżoną, chociażby nawet uiszczenie opłaty rocznej od statku nastąpiło nie na początku roku kalendarzowego.

Opłata roczna nie zwalnia statku od wpłacania innych opłat portowych przewidzianych w ustawie o morskich opłatach portowych oraz w rozporządzeniach Ministra Przemysłu i Handlu.

Statki, używane dla celów zarobkowych, które uiszczają opłaty roczne, przedkładają w kapitanacie portu dane o przewiezionych ilościach pasażerów i ładunków. Mogą one po złożeniu odpowiedniej gwarancji uzyskać również zezwolenie od urzędu marynarki handlowej na wybrzeżu pomorskim na uiszczanie innych opłat portowych perjodycznie w terminach wyznaczonych.

§ 11. Obliczenie opłat portowych dokonywa się na podstawie odnośnych pozycji stawek taryfowych ustawy o morskich opłatach portowych, w szczególności na:

- a) statki zatrzymujące się poza obrębem portu, a wykonywujące operacje przez ten port płacą wszystkie opłaty portowe z wyjątkiem postojowych, przystaniowych i pilotowych,
- b) statki ponad 100 ton rej. netto podlegają obowiązkowej opłacie portowej według art. 3 poz. VII ustawy o morskich opłatach portowych,
- c) statki o pojemności poniżej 100 ton rej. netto, jeżeli korzystają z usług pilota w jedną stronę przy wejściu lub wyjściu płacą tylko 50% opłaty pilotowej przewidzianej w art. 3 poz. VII ustawy o morskich opłatach portowych.
- d) statki wyłącznie rybackie, uiszczające opłaty roczne, w którymkolwiek porcie polskim, są wolne w każdym innym porcie polskim od opłat wyszczególnionych w art. 3 poz. I, V, VI, VII i VIII ustawy o morskich opłatach portowych.
- e) statki polskie, zwolnione od przymusu pilotażu na zasadzie specjalnego pozwolenia urzędu marynarki handlowej na wybrzeżu pomorskim i złożenia egzaminu na pilota przez kapitana statku — płacą

połowę opłat za „światła i boje“, które przypadają na statek (art. 3 poz. VIII ustawy o morskich opłatach portowych).

- f) drobne statki polskie od 6—20 metrów długości płacą tytułem wszelkich opłat portowych, wyłączając opłaty za ładunek i pasażerów, każdorazowo przy wejściu do portu kwotę 1,50 złotego (wzór kwitu na tę opłatę w załączniku Nr. 5).

§ 12. O ile statek przybył do portu i w ciągu jednego tygodnia nie ukończył czynności wyładunkowych, winien jest w 8-y m dniu postoju uiścić opłaty z art. 3 poz. I, III, VI, VII i VIII ustawy o morskich opłatach portowych i ewtl. opłaty za łamanie lodu.

Opłaty za ładunek wedle art. 3 poz. II ustawy o morskich opłatach portowych winny być uiszczane najpóźniej w ciągu 3 dni po ukończeniu operacji wyładowania.

W każdym razie wszelkie opłaty portowe winne być uregulowane przez statek przed wyjściem z portu.

Statki uiszczające opłaty „roczne“, tudzież statki, które złożyły gwarancję i posiadają „karty miesięczne“ lub specjalne zezwolenie urzędu marynarki handlowej na wybrzeżu pomorskim, nie podlegają przepisom niniejszego paragrafu.

§ 13. W razie niedotrzymania terminów płatności opłat portowych przewidzianych w ustawie o opłatach portowych następuje przymusowe ściąganie opłat.

§ 14. Jeżeli statek, stojąc w porcie służy za składnicę towarów niebędących własnością Rzeczypospolitej Polskiej lub nie przeznaczonych dla budowy portów, ani też dla wzmocnienia wybrzeża, właściciel statku ewentualnie kierownik tegoż zobowiązany jest płacić za każdy metr sześcienny pojemności netto po 0,01 zł dziennie, Opłatę tę uiszcza się za tydzień zgóry.

Od przeznaczonych do załadowania na statek i w tym celu złożonych na nadbrzeżach ładunków, od których nie uiszcza się opłat składowych za czas do 48 godzin, wpłaca się po upływie tego czasokresu za każdy metr kw. przestrzeni nadbrzeży zajętej pod ładunek dziennie 0,1 zł. Po upływie 2-ch dni płatnych, ładunek na żądanie kapitanatu portu za zgodą urzędu celnego winien być natychmiast sprzątnięty, w przeciwnym razie ładunek ten usuwa się z nadbrzeży na inne miejsce, według uznania kapitana portu, na koszt i ryzyko właściciela ładunku.

Wyładowany ładunek powinien być w miarę wyładowywania i wykonywania czynności celnych zabierany, a najdalej w przeciągu 48 godzin, i w tym czasokresie nie podlega opłatom składowym; za dłuższe ponad 48 godzin, zajmowanie miejsca — na nadbrzeżu opłaca się 0,1 zł za metr kw. dziennie i po upływie 48 godzin płatnych o ile nie będzie sprzątnięty podlega przymusowemu usunięciu za zgodą urzędu celnego na koszt i ryzyko właściciela.

§ 15. Gwarancje, o których mowa w § 12 niniejszego rozporządzenia, winny odpowiadać następującym warunkom: gwarancje mogą być

dane przez złożenie w urzędzie marynarki handlowej na wybrzeżu pomorskiem odpowiedniej kwoty w gotówce, w akcjach Banku Polskiego, obligacjach Banku Gospodarstwa Krajowego lub innych polskich papierach wartościowych, posiadających prawa pupilarne.

Urząd marynarki handlowej oznacza wysokość gwarancji i ustala wartość składanego depozytu, jednocześnie zastrzegając sobie prawo pobrania należności tytułem opłat portowych ze złożonej gwarancji w razie nieuiszczenia należnych opłat portowych przez osobę zobowiązaną w ciągu miesiąca po ich terminie płatności.

§ 16. Przy wykonywaniu przepisów niniejszego rozporządzenia każdy dzień rozpoczęty lub nie ukończony należy uważać za cały.

§ 17. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się urzędowi marynarki handlowej na wybrzeżu pomorskiem.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Przemysłu i Handlu: Józef Kiedroń

Minister Skarbu: W. Grabski.

Powyższe podaję do wiadomości interesowanym.

Puck, dnia 17. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

122.

Ustawa

z dnia 1 kwietnia 1925 r.

o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Art. 1. Moc obowiązującą przepisów ustępu pierwszego art. 25 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 406), tudzież rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich na rok 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523) przedłuża się ze zmianami, wskazanymi w artykułach następujących niniejszej ustawy, do końca r. 1928.

Art. 2. Stawkę podatkową 20%, o której mowa w § 7 wspomnianego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, ustanawia się:

- 1) na rok 1925 — w wysokości 12%
- 2) na rok 1926 — w wysokości 10%
- 3) na rok 1927 — w wysokości 8%
- 4) na rok 1928 — w wysokości 7%

Art. 3. Podstawę wymiaru, jakoteż wysokość podatku należy określać corocznie, oddzielnie jednak za każdy kwartał kalendarzowy, opierając się przytem na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymierzaniu podatku na rok 1924.

Art. 4. Zmiany w wysokości czynszów najmu nieruchomości lub ich części, niepodlegających przepisom ustawy o ochronie lokatorów, zaszły w ciągu roku 1924, względnie w latach następujących, powinny być uwzględnione przy wymiarze podatku już za rok kalendarzowy, bezpośrednio następujący po zaszłej zmianie.

O zmianach powyższych powinni właściciele nieruchomości zawiadomić władze wymiarowe w ciągu 30 dni po zaszłej zmianie.

Winni niezłożenia tego zawiadomienia, jako też podania w niem świadomie nieprawdziwych danych.

Art. 5. Podatek, przypadający na każdy kwartał kalendarzowy, płatny jest w końcu drugiego miesiąca następnego kwartału.

Art. 6. Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia terminy ukończenia postępowania wymiarowego, jako też rozesłanie nakazów płatniczych, które winny być wygotowane oddzielnie na każdy rok kalendarzowy.

Art. 7. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku w przepisanych terminach mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, służy Ministrowi Skarbu prawo odraczania podatku, jako też rozkładania na raty.

Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na władze skarbowe niższych instancyj.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje począwszy od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski
Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: W. Grabski

Minister Spraw Wewnętrznych: Ratajski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 1. 5. 1925 r.

Starosta: Lipski.

123.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 8 kwietnia 1925 r.

o sposobie zastąpienia wpisów do ksiąg wieczystych, które pozostały w posiadaniu niemieckich władz.

Na podstawie § 92 niemieckiej ordynacji hipotecznej i art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze byłej dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 511) postanawia się co następuje:

§ 1. Dla nieruchomości położonych w Polsce, które zapisane są w księgach wieczystych pozostałych w posiadaniu władz niemieckich — obowiązują przepisy §§ 2 i 3.

§ 2. Wydział ksiąg wieczystych zbada na podstawie dokumentów, któremi rozporządza, czy wpis do księgi wieczystej potrzebny do zmiany prawa, o który proszono we wnioskach, które już wpłynęły i które w przyszłości wpływać będą jest dopuszczalny. Wnioskowi należy odmówić, jeżeli to badanie wykaże, że wpis jest niedopuszczalny. W przeciwnym razie należy wniosek uznać za dopuszczalny i o tem wnioskodawcę zawiadomić. Z chwilą zawiadomienia o dopuszczalności wniosku ma dla zmiany prawa ten sam skutek, jaki jest połączony z wpisem do księgi wieczystej.

Po otrzymaniu karty księgi wieczystej, należy zmianę prawa wpisać, jeżeli z treści księgi wieczystej się okaże, że wniosek o wpis był uzasadniony, jeżeli zaś wpis nie nastąpi, należy dla zgłoszonego wniosku wpisać ostrzeżenie lub sprzeciwi.

W jaki sposób należy postąpić celem przywrócenia karty księgi wieczystej postanowią szczegółowe, w tym względzie wydać się mające, przepisy.

§ 3. Wydział ksiąg wieczystych ma prowadzić wykaz wpisów, które po myśli § 2 ustęp 1 uznano za dopuszczalne. Wgląd do tego wykazu jest dozwolony każdemu, kto wykaże uprawniony interes.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i w Toruniu.

§ 5. Wykonanie tego rozporządzenia powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezes Rady Ministrów: W. Grabski

Minister Sprawiedliwości: A. Żychliński.

Powyższe podaję do wiadomości interesowanych.

Puck, dnia 1. 5. 1925 r.

Starosta: Lipski.

124.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 8 kwietnia 1925 r.

w sprawie statutu Państwowego Funduszu Gospodarczego.

Na zasadzie ust. 2 art. 2 ustawy z dnia 3 marca 1925 r. o wypuszczeniu pożyczki zagranicznej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 154) zarządza się co następuje:

§ 1. Sposób użycia Państwowego Funduszu Gospodarczego i zasad jego administrowania określa statut, stanowiący integralną część niniejszego rozporządzenia i ogłoszony, jako jego załącznik.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: W. Grabski.

Załącznik do rozp. Rady
Min. z dnia 8 kwietnia 1925 r.
(poz. 292).

Statut

Państwowego Funduszu Gospodarczego.

§ 1.

Państwowy Fundusz Gospodarczy utworzony z kapitałów, uzyskanych z realizacji pożyczki zagranicznej, zaciągniętej zgodnie z ustawą z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 154), po odliczeniu sumy, przeznaczonej w myśl art. 2 powołanej ustawy na budowę linii kolejowych, będzie zarządzany przez Ministra Skarbu jako fundusz odrębny.

§ 2.

Państwowy Fundusz Gospodarczy jest przeznaczony na trwałe i długoterminowe wkłady na cele gospodarcze, do których zalicza się przede wszystkim: 1) wnoszenie nowych budowl, zwłaszcza mieszkalnych, 2) inwestycje komunalne, 3) inwestycje przemysłowe, mające znaczenie dla Państwa, 4) uruchomienie długoterminowego kredytu hipotecznego.

Do czasu użycia tego funduszu, w sposób w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu określony, mogą być przejściowo dokonywane w ramach niniejszego statutu krótkoterminowe lokaty, celem zabezpieczenia odpowiedniej fruktyfikacji kapitału.

§ 3.

Cele, przewidziane w ustępie pierwszym § 2, będą urzeczywistnione w drodze zakupu listów zastawnych i obligacyj, oraz w drodze udzielania pożyczek.

§ 4.

Zakupu papierów wartościowych z sum, wydzielonych w tym celu przez Ministra Skarbu z Państwowego Funduszu Gospodarczego, dokonywać będzie Bank Gospodarstwa Krajowego na rachunek Skarbu Państwa.

Temuż Bankowi powierza się nadto wykonywanie wszelkich czynności, wchodzących w zakres administrowania papierami wartościowymi, w szczególności zaś przechowywanie tych papierów i prowadzenie ich ewidencji, realizowanie kuponów bieżących, wylosowanych listów zastawnych i obligacyj oraz przedkładanie odpowiednich sprawozdań.

Zastaw i sprzedaż wskazanych papierów może mieć miejsce wyłącznie za specjalnem zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 5.

Dochody z administrowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego papierów wartościowych oraz sumy, osiągnięte z ich sprzedaży, będą przekazywane w miarę wpływów 15 dnia każdego miesiąca do Centralnej Kasy Państwowej na rachunek Państwowego Funduszu Gospodarczego.

§ 6.

Pożyczki, na cele w niniejszym statucie przewidziane, będą udzielane we własnym imieniu i na własny rachunek przez Bank Gospodarstwa Krajowego względnie przez inne instytucje finansowe, którym Bank za zezwoleniem Ministra Skarbu zastępczo te czynności powierzy.

Przeznaczona na pożyczki część Państwowego Funduszu Gospodarczego zostanie przez Skarb Państwa wpłacona do Banku Gospodarstwa Krajowego, jako wkład terminowy na terminy i na warunkach zapewniających pokrycie kosztów oprocentowania i amortyzacji pożyczki zagranicznej. Sumy należnych procentów oraz amortyzacji wkłady winny być przekazywane dwa razy do roku nie później niż 1 czerwca i 1 grudnia do Centralnej Kasy Państwowej, na rachunek Państwowego Funduszu Gospodarczego.

§ 7.

Bank Gospodarstwa Krajowego prowadzi odrębną rachunkowość operacji, dokonywanych w myśl niniejszego statutu i składa co miesiąc Ministrowi Skarbu szczegółowe sprawozdanie ze stanu funduszu i uskuteczionych lokat.

§ 8.

Zasady i formy udzielania pożyczek, rodzaj i stopień ich zabezpieczenia oraz inne warunki akcji kredytowej tudzież zakupu papierów wartościowych oraz szczegółowe przepisy o administrowaniu funduszem i warunki wynagradzania Banku Gospodarstwa Krajowego za czynności wpływające z niniejszego statutu ustalać będzie Minister Skarbu drogą specjalnych instrukcyj.

§ 9.

Jako organ opinujący i doradczy w sprawach użycia funduszu w ramach niniejszego statutu tworzy się, przy Ministrze Skarbu, komisję specjalną do spraw Państwowego Funduszu Gospodarczego, złożoną z przedstawicieli Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Robot Publicznych i Reform Rolnych oraz delegata Banku Gospodarstwa Krajowego, po dwóch z Ministerstwa Skarbu oraz Przemysłu i Handlu i po jednym z pozostałych Ministerstw i Banku Gospodarstwa Krajowego.

Przedstawiciele ministerstw powołują właściwi ministrowie. Delegata Banku Gospodarstwa Krajowego wyznacza Prezes tegoż Banku.

Wskazaną komisję zwołuje Minister Skarbu przynajmniej raz na trzy miesiące.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Powyższe podaję do wiadomości interesowanych.

Puck, dnia 1. 5. 1925 r.

Starosta: **Lipski.**

125.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 kwietnia 1925 r.

o poborze trzeciej raty podatku majątkowego.

Na zasadzie art. art. 31, 32, 49 i 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Trzecia rata podatku majątkowego, w wysokości jednej szóstej części całego podatku prowizorycznie obliczonego w myśl art. 31 ustawy

z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 746) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 366) — winna być uiszczona w czerwcu 1925 r.

§ 2. Trzecia rata podatku majątkowego, łącznie z wpłaconymi poprzednio ratami i zaliczkami nie powinna przekraczać kwoty całego podatku, prowizorycznie ustalonej przy wymiarze pierwszej raty.

§ 3. Zawiadomienia o wysokości trzeciej raty podatku majątkowego winny być doręczone płatnikom do dnia 1 czerwca 1925 r.

§ 4. Od obliczenia trzeciej raty podatku majątkowego niema odwołania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 1. 5. 1925 r.

Starosta: **Lipski.**

126.

Obwieszczenie

Starostwa Krajowego Pomorskiego w Toruniu w sprawie podwyższenia kosztów utrzymania umysłowo chorych w Krajowych Zakładach Psychjatrycznych.

Na podstawie uchwały Wydziału Krajowego z dnia 16. bm. podwyższono koszta utrzymania za umysłowo chorych w Krajowych Zakładach Psychjatrycznych w Kocborowie i Swieciu z dn. 1 maja rb. jak następuje:

I. kl. samopłac.	6,— zł	dziennie.
II. " "	4,— zł	"
III. " "	2,50 zł	"
III. " gminno ubogich	1,50 zł	"
		(jak dotychczas).

Starosta Krajowy Pomorski:

z p. (—) podpis.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 27. 4. 1925 r.

Przew. Wyd. Pow.: **Lipski.**

127.

Obwieszczenie

w sprawie urządzenia kursu dezynfektorskiego w Poznaniu.

Podaję niniejszem do ogólnej wiadomości, że najbliższy 10-dniowy kurs dezynfektorski odbędzie się w czerwcu rb. w Zakładzie Higienicznym w Poznaniu. Kandydaci, którzy chcą brać udział w kursie, powinni wnieść do dnia 25. 5. br. podanie do Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia w Toruniu i dołączyć świadectwo moralności oraz urzędowe świadectwo lekarskie. Koszta utrzymania wynosić będą około 10 zł dziennie.

Puck, dnia 30. 4. 1925 r.

Starosta: **Lipski.**

128.

Obwieszczenie Urzędu dla Rozbitków dot. drzewa wyrzuconego przez bałwany morskie.

Dnia 11 marca 1925 r. wyrzuciły bałwany morskie na brzeg przy Ostrowie i Karwi większą ilość drzewa (kopalniaków z oznakami L. R.)

Dnia 1. 12. 1924 r. znaleziono na brzegu morza przy Borze 7 baniek blaszanych o pojemności 10 ltr., 5 próżnych, 2 napelnione płynem.

Właściciele wyżej wymienionych przedmiotów zechcą pretensje swe zgłosić do tut. Urzędu dla Rozbitków do dnia 10 czerwca rb.

O ile właściciele w wymienionym czasie się nie zgłoszą, postąpi się wedle § 35 Ustawy o Rozbitkach z dnia 17. 5. 1874 r.

Naczelnik Urzędu dla Rozbitków: Lipski.

OGŁOSZENIA.

Ogłoszenie Państw. Nadleśnictwa Darżlubie.

Licytacje drzewa na zaspokojenie potrzeb ludności powiatu puckiego odbędą się w dniach **11, 18, i 25 maja** oraz **8 i 22 czerwca rb.** o godzinie 9 rano w sali p. Vossa w Pucku.

Drzewo użytkowe i opałowe będzie sprzedawane dnia 11 i 18 maja, a w następnych terminach tylko drzewo opałowe.

Handlarzy drzewa wyklucza się.

Płacić należy podczas licytacji.

Drzewo budulcowe sprzedaje się tylko po przedłożeniu zaświadczenia odnośnego wójtostwa.

Darżlubie, dnia 30 kwietnia 1925 r.

BALTIC Oryg. szwedzkie centryfugi do mleka

zapewniają duże dochody w gospodarstwie mlecznym.

Wszędzie do nabycia.

Generalna reprezentacja

Związkowa Centrala Maszyn Tow. Akc., • Poznań, ul. Wjazdowa 9.